

Ο παππούς ο Χρόνος

**ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ**

Μια φορά κι ένα καιρό, σε μια χώρα,
όχι μακριά από 'δω, αλλά ψηλά από
'δω, ζούσε ο παππούς ο Χρόνος.
Παράξενος παππούς. Μεγάλωνε,
μεγάλωνε, αλλά δεν είχε άσπρα
μαλλιά. Ούτε κρατούσε και μαγκούρα.
Ήταν παππούς, γιατί είχε τέσσερα
παιδιά και δώδεκα εγγόνια.
Ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι. Τι μεγάλο
λέω! Τεράστιο. Που να χωρέσουν τόσοι
πολλοί σε κάτι μεγάλο. Τεράστιο!
Κάθε παιδί είχε το δικό του δωμάτιο.
Εκεί, έμενε αυτό με τα τρία εγγόνια του
παππού του Χρόνου.

Το δωμάτιο του Φθινοπώρου ήταν στολισμένο με μανιτάρια- αυτοκόλλητα στους τοίχους. Με κίτρινα και πορτοκαλιά φύλλα στα παράθυρα. Τα κρεβάτια των εγγονών ήταν σε σχήμα ομπρέλας, στρωμένα με πολύχρωμα κουβερλί.

Στο δωμάτιο του Χειμώνα, η ζέστη του τζακιού σε 'κανε να χουχουλιάζεις. Νιφάδες χιονιού στα τζάμια και τέσσερα φλιτζάνια τσάι στο τραπέζι. Παπλώματα σε γκρι και λευκό και στη κρεμάστρα, τρία ζευγάρια παιδικά γάντια.

Μοσχομυριστό το δωμάτιο της Άνοιξης. Χελιδόνια- μόμπιλο κρέμονταν από το ταβάνι. Λουλούδια ζωγραφισμένα πάνω στο τζάμι. Και ένα μπουκέτο κίτρινες μαργαρίτες στο βάζο. Σεντόνια πολύχρωμα στα κρεβάτια και τα τρία εγγόνια καθισμένα πάνω τους, να μαδούν τα πέταλα της μαργαρίτας και να ρωτούν: «Μαργαρίτα, ήρθε η ώρα για να βγω, να μείνω ή να καρτερώ;»

Το τελευταίο δωμάτιο, που έμενε το Καλοκαίρι, θα το καταλάβαινες με κλειστά τα μάτια. Η άμμος που «τσιτσίριζε» κάτω από τα πόδια σου και η θαλασσινή αύρα ήταν αυτά που θα βοηθούσαν τις αισθήσεις σου για να το καταλάβεις. Κοχύλια παντού. Λαχταριστό καρπούζι στο τραπέζι. Και τρία εγγόνια στα καρεκλάκια τους, πασαλειμμένα με ένα χωνάκι παγωτό.

Αυτοί έμεναν στο σπίτι του παππού του Χρόνου.
Α! Ξέχασα να σας πω ότι ο παππούς είχε και μια γυναίκα.

Ο παππούς τη φώναζε συνέχεια «Πότε». Σίγουρα θα την είχαν βαφτίσει κάπως αλλιώς, αλλά όλοι τη φώναζαν πια μ' αυτό το όνομα. Και εκείνη απαντούσε μόνο σ' αυτό.

-Πότε θα φάμε;

-Σε λίγο άντρα μου.

Πότε θα γυρίσουν τα παιδιά από τις κούνιες;

-Το βραδάκι.

Πότε θα είναι έτοιμο το καφεδάκι μου;

-Τώρα, πάω να το κάνω.

Την αγαπούσε πολύ την κυρία Πότε ο παππούς και τη φρόντιζε.

Κάτι άλλο που αγαπούσε πολύ ο παππούς, εκτός από την οικογένεια του, ήταν η αριθμητική. Χανόταν μέσα σε βιβλία που είχαν αριθμούς. Μετρούσε, πρόσθετε και αφαιρούσε.

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα παιδιά.

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι ...δώδεκα εγγόνια.

Σε εφτά μέρες έχει γενέθλια ο Απρίλης.

Ο Σεπτέμβρης διάβασε ένα βιβλίο με τριάντα σελίδες.

Ένα φιλάκι στα μαλλιά του Μάη.

Σε τρεις μέρες θα γεμίσει το φεγγάρι.

Αφού να σκεφτείτε, σε όλα τα εγγόνια του, πήρε πάζλ που το καθένα είχε τριάντα κομμάτια. Και καθόταν μέρες, ίσως και βδομάδες και τα έβλεπε να τα φτιάχνουν, να τα χαλάνε και ξανά πάλι από την αρχή.

Κάποια μέρα όμως, από 'κει ψηλά που ήταν, είδε πράγματα παράξενα να συμβαίνουν.

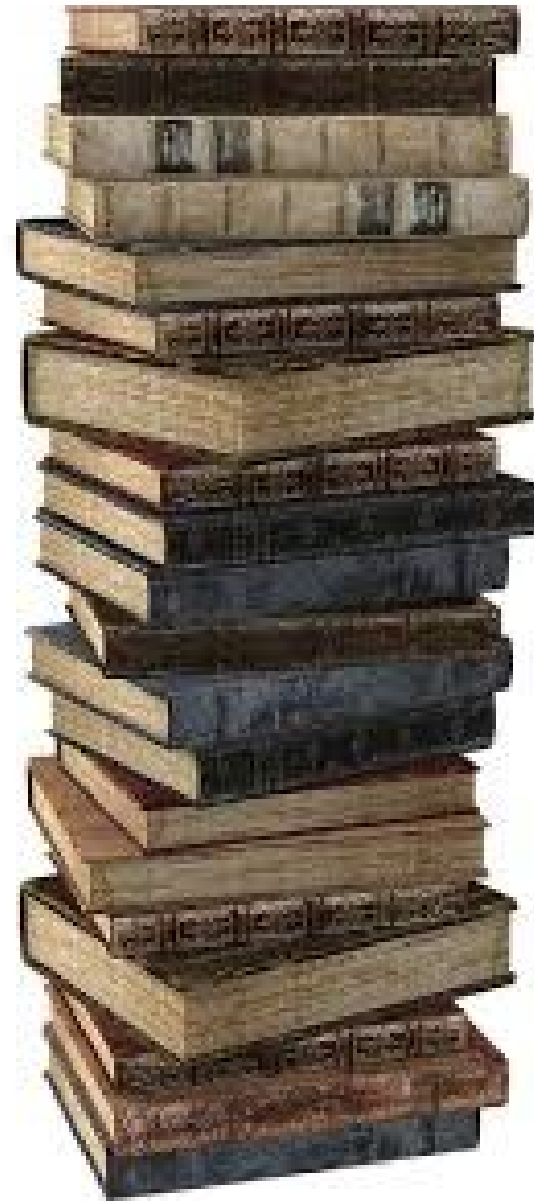
Είδε τον κυρ Μιχάλη, να ψάχνει μέσα στο περιβόλι του, που ήταν σκεπασμένο με χιόνι, ένα καρπούζι.

Είδε τη γιαγιά Κατερινιώ, να ψάχνει σε καταπράσινο δάσοςμανιτάρια, για την εγγόνα της που της άρεσαν.

Είδε τον Γιωργάκη να κοιμάται όλο το πρωί και να παίρνει τη τσάντα του, με το φεγγάρι, για να πάει στο σχολείο.

Όταν είδε όλα αυτά τα παράξενα, σταυροκοπήθηκε πολλές φορές. Δεν μέτρησα πόσες.
Άνοιξε τα πολυάριθμα βιβλία του και διάβασε ώρες πολλές. Σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε και πήρε μια σημαντικά απόφαση.
Θα έστελνε τα παιδιά του και τα εγγόνια του, στους ανθρώπους. Όχι όλα μαζί, γιατί οι άνθρωποι θα μπερδεύονταν.
Κάθε φορά, ένα παιδί του με τα τρία εγγόνια του.

Θα ξεκινούσε με το Φθινόπωρο,
μετά με τον Χειμώνα, μετά με την
Άνοιξη και στο τέλος με το
Καλοκαίρι.

Θα έπρεπε όμως να αποχωριστεί
και τη γυναίκα του. Το σκέφτηκε
από 'δω, το σκέφτηκε από 'κει και
αποφάσισε ότι τα εγγόνια του,
αφού δεν θα τον είχαν κοντά
τους, θα 'πρεπε να έχουν μαζί
την κυρία Πότε.

Έτσι φώναξε το χλωμό
Φθινόπωρο και του ζήτησε να
ετοιμάσει τα παιδιά του για το
μεγάλο ταξίδι.

Ο παππούς ο Χρόνος, για να βοηθήσει κι άλλο τους ανθρώπους, ετοίμασε και μια βαλίτσα με δώρα. Αγαπημένα δώρα, σαν τους αριθμούς του. Ένα ρολόι, ένα χρονόμετρο, ένα ημερολόγιο, μια μέρα σαν ένα κομμάτι πάζλ, μια κλεψύδρα, έναν ήλιο και ένα φεγγάρι. Αγκάλιασε και φίλησε τη γυναίκα του, το παιδί του και τα εγγόνια του. Τους ευχήθηκε «καλό ταξίδι».

Τώρα τους έχουμε ανάμεσα μας και τα πράγματα έχουν καλύτερέψει.
Ο κυρ Μιχάλης μαζεύει μήλα από τα φορτωμένα δέντρα.
Η γιαγιά Κατερινιώ αχνίζειμανιτάρια για την εγγόνα της και το
ξυπνητήρι «φωνάζει» στο Γιωργάκη για να σηκωθεί από το κρεβάτι
του.

Όσο για την κυρία Πότε περνά καλά μαζί μας.
Μπορεί να μη τη βλέπουμε, αλλά εκείνη βολτάρει στο σπίτι μας, στο σχολείο, στη δουλειά, στο πάρκο.

Πότε θα τελειώσει η ιστορία;
Μόλις τώρα λέγοντας:
«Έζησε ο παππούς ο Χρόνος καλά και εμείς ξεμπερδευτήκαμε τελικά».
Πότε θα δω τη κυρία Πότε;
Μάλλον ποτέ.

